

Diana FRUMOSU

anul II, Facultatea de Limbi și Literaturi Străine,
Universitatea din Verona, Italia

JURNAL VERONEZ

Fragmente

Am învățat ce e apropierea și depărtarea. Trenul, clasicul mijloc de transport în Italia, e un profesor care te învață această antonimie. Dotat cu scaune orientate atât în direcția destinației, cât și în cea a locului din care pleci, modul în care alegi să te așezi în tren îți oferă două semnificații diverse ale călătoriei. Prima, cu spatele la locul din care pleci, te face să înveți apropierea, a doua, cu spatele la locul în care urmează să ajungi, te învață îndepărtarea. Totul depinde de cum alegi să stai. În cazul meu, depărtarea e mai grea decât apropierea, lecție ce mi-a fost dat s-o învăț și în momentul în care am plecat de acasă. Alegerea unui autocar în locul avionului a

fost, probabil, cea mai corectă. Cele treizeci de ore de drum mi-au dat timp să încerc să gândesc frumos. Stând cu spatele la locul din care am plecat, a fost deci mai ușor acceptată ideea de îndepărtare. Când am ieșit pe poartă, M. mi-a spus că pentru cei care rămân acasă despărțirea e mult mai grea și abia aici mi-am dat seama cât e de adevărat.

Primul lucru pe care mi l-am spus când am intrat în universitate a fost faptul că aici voi putea fi eu. Dacă la școală eram obligați uneori să venim îmbrăcați alb-negru, aici fiecare umblă cum îi place. Mai puțină eleganță, mai mult confort. Și nu e o chestie de banalitate, pentru că acesta a fost unul dintre principiile de acasă pe care eu nu am putut niciodată să le accept. Eleganța n-o găsești doar în pantofii cu toc și o fustă. E doar un fel de a fi.

„Moldoveneasca” seamănă cu româna? E aproape una dintre cele mai frecvente întrebări ale celor pe care îi cunosc aici, și nu știu ei câtă plăcere îmi face să le zic **NU!** „Moldoveneasca” nu există. Vorbim și scriem *Românește*. Și-atunci aud: „A, deci în România și Moldova se vorbește aceeași limbă?”. Exact! (E un cuvânt pe care ei îl folosesc foarte des în vorbire: *esatto!*) Urmează totuși alt dubiu: româna seamănă cu rusa? Și iar **NU!** Cum se face atunci că o știu? Începem atunci istoria concisă a Moldovei înainte de '91 și se edifică. Cea mai tristă întrebare a fost totuși alta. Cum e situația economică la noi în țară? Cum?!

Do you love me? Yes. La ultima lecție de limba engleză profesorul ne-a arătat cel puțin 15 moduri de a pronunța cuvântul *yes*. Fiecare mod de a pronunța acest cuvânt îi conferă o semnificație diferită. Un *yes* alungit ar putea însemna un *da* amăgitor, un *yes* scurt și pasiv ar putea însemna un *da* nehotărât, deci

felul de a pronunța acel *yes*, adică intonația, îi conferă un sens anume. Cu alte cuvinte, dacă nu ar exista intonația, pentru fiecare din cele 15 *yes*-uri diferite, ar trebui inventate alte 15 forme scrise care să exprime un *yes* aparte.

Profesorul, deși trecut peste șaizeci, arată foarte bine. E înalt, suplu și are „coafură” ca Einstein. L-am văzut venind la universitate cu bicicleta. E ceea ce îmi place cel mai mult la ei. Cred că dacă s-ar întâmpla asta la noi, lumea ar râde. Sper să greșesc și să mă contraziceți.

Dimineața, în timp ce mergeam la ore, ploaia și nu știu ce anume o făcea atât de specială, dar aveam o ciudată impresie că e aceeași ploaie de acasă. A durat puțin. Nu ploaia, senzația.

Cele zece minute de acasă până la universitate, dar mai exact strada în sine, constituie ceva foarte special. În timpul zilei drapelul mare ce atârna deasupra intrării într-o instituție e, fără doar și poate, italian. Seara, când mă întorc de la ore și e deja întuneric, nu mai e ca în timpul zilei. Prima dată când mi s-a întâmplat să ridic privirea, puteam să jur că e roșu, galben și albastru. Eram atât de plăcut surprinsă, încât m-am simțit deodată mai bine. Dimineața însă, când am ieșit din bloc, mi-am dat seama că e, de fapt, roșu, alb și verde. Eram sigură că nu aveam halucinații. Seara, când mă întorceam

acasă, din nou aceeași imagine. Până la urmă, am descoperit vinovatul. Luminile străzii îl fac să-și piardă nuanța când se întunecă. Și totuși, cât de plăcut e!

Joi am fost la teatru. Conferință-spectacol cu tema „Eros e Thanatos”, cu participarea regizoarei Serena Sinigaglia. Ceea ce a renăscut în mine în timpul spectacolului e dorința de a juca pe scenă. Clar, nu în comedii, ci în scene care cer emoție și poezie. Mama, care a visat să fie balerină, îmi zicea înainte să fi venit aici că dacă îmi place, aș putea face Academia de Arte Frumoase. Din păcate sau din fericire, eu nu vreau să-mi fac din asta o profesie, ci o pasiune.

La unsprezece am ajuns acasă. Aveam o stare de împlinire netrăită încă aici. Am stat în seara aceea până după miezul nopții fără somn.

Toate lucrurile frumoase mi se întâmplă joia. Ieri la italiană am învățat *te iubesc*-ul estonian. *Ma armastan sind*. Fata care stătea lângă mine, Tele, e din Estonia și face Erasmus.

La istorie, Genievève mi-a scris în germană *ich liebe dich*. Face și ea Erasmus. E din Germania și are 28 de ani. Îmi place cum râde...